Petre Călin

Avocatul celui care a vrut să mă omoare

De sub uşa ruginită de metal a ceasornicăriei de pe strada 15, curgea un firişor de sânge aproape insesizabil. Acest firişor se scurgea într-unul din numeroasele canale de pe această stradă…

Avocatul Andrei Coman, vorbind la telefon şi mergând cu paşi incredibil de mari şi de rapizi, trecea pe această stradă. Din neatenţie se izbi în plin de un copil care juca mingea, şi căzu, telefonul i se făcu praf de asfaltul dur. "La naiba!" exclamă el. Se sprijini pe mâna dreaptă şi se ridică, cerându-şi scuze de de la copilul cu pricina. O căldură ciudată îi cuprinde mâna dreaptă. Din instinct ridică mâna şi o privi, ceva roşu se scurgea de pe ea, se uită la locul unde îşi sprijinise mâna şi observă micul firişor de sânge…

Avocatul împinse uşor uşa cu mâna stângă, pentru a fi sigur ca nimeni nu e înăuntru. Împinse uşa din nou dar mai hotărât. Sângele se scurgea de undeva din spatele tejghelei ceasornicăriei, singurul lucru ieşit din comun pe care avocatul îl observă era faptul că geamul tejghelei era spart dar niciun ceas nu părea deranjat, iar casa de marcat era intactă. Se apropie încet, şi privi în spatele tejghelei… Sângele nu venea de aici ci de sub uşa care ducea „în spate". Se apropie… lipi urechea de uşă, nimic nu se auzea…

Deschise uşa cu grijă, se părea ca acea încăpere era un depozit, dar nu de ceasuri sau piese pentru ceasuri… un depozit de muniţie. Avocatul se uită în stânga şi observa o rangă de fier, o apucă cu încredere apoi se întoarse spre dreapta… Un pistol Magnum 44 era îndreptat spre capul său…

Spitalul Bagdazar din Bucureşti, cunoscuţi de unii ca fostul spital noua, sau „spitalul de nebuni". Avocatul Coman era băgat la secţia de terapie intensiva… "Îşi recapătă cunoştinţa!" striga o asistentă. În camera respectiva totul o lua razna, o mulţime de oameni intrară în sala şi începuseră să îi pună întrebări avocatului". Cate degete vedeţi?", „Ştiţi cine sunteţi?". Avocatul, plin de nervi şi cu o

durere de cap extraordinar de mare, nu răspunse decât printr-un mic gest în semn ca „da” din cap.

„În sfârşit am fost externat!” spuse el la telefonul din anticamera spitalului, îmbrăcat cu haine de strada”. Nu, nu am bani de taxi, medicul ăsta… Mia mâncat toţi bani şi a mai vrut şi spaga! Poţi să vii să ma iei?”. Andrei Coman, un om deosebit de calm, dovedi contrariul, trântind cu putere receptorul şi rupându-l în două de perete.

După un lung timp de mers cu tramvaie şi maşini, avocatul Andrei Coman ajunse în sfârşit pe strada 15 (unde locuia), şi observa uşa ceasornicăriei prinsă cu o bandă de „accesul interzis”. Curiozitatea îl măcina adânc dar nu intra pe aceea uşa… nu astăzi. Gânduri de răzbunare îi străbătură capul… voia să afle cu orice preţ cine era omul care îl împuşcase… aşa ca ocoli drumul spre casa şi porni spre cea mai apropiată staţie de poliţie pentru a afla amănunte…